

Tres dones al rescat d'una vida a l'Escala: "Al mar, el gènere no importa, només la confiança i el que aporta cadascú a l'equip"

L'Eva Huerva, la Marta Lloret i l'Agnès Callol van coincidir per primera vegada de guàrdia i van atendre amb èxit una dona que havia deixat de respirar a bord d'un catamarà

Estaven a punt d'anar a dinar i encara faltaven uns vint minuts per entrar en reserva. Van decidir aprofitar-los per fer una volta de reconeixement per la zona del Montgó. Abans de sortir, però, l'Eva havia tingut un pressentiment i els ho havia dit a les companyes: «Noies, prepareu-vos, perquè tinc el pressentiment que avui ens passarà alguna cosa grossa». Poques hores després, el Centre de Coordinació de Barcelona va mobilitzar la barca, LS Barcelona, per atendre una evacuació mèdica d'un catamarà de passatgers. La particularitat era que aquell dia la tripulació de l'embarcació de salvament era íntegrament femenina: patrona, mecànica i marinera. Mentre feien la volta per la zona del Montgó, van veure un catamarà molt gran amb molta gent a bord. Els passatgers els feien senyals amb els braços i, d'entrada, van pensar que les saludaven. Quan es van acostar, però, van entendre que alguna cosa no anava bé. «Una dona d'entre 60 i 70 anys estava estesa a terra i respirava amb molta dificultat», explica l'Eva, que va pujar al catamarà. Des de l'embarcació ja havien avisat el 112 i li van passar el telèfon perquè pogués parlar amb una doctora. Mentre parlava amb ella, però, la dona va deixar de respirar. L'Eva va començar immediatament les compressions toràciques i va iniciar una reanimació cardiopulmonar. «Jo mai m'havia trobat amb una cosa així», explica. Durant uns dos minuts va continuar amb les compressions fins que la dona va reaccionar. «Va fer una petita glopada d'aire i va començar a moure les mans». L'emergència, però, encara no havia acabat. Calia treure la pacient del catamarà i portar-la fins a terra. Les tres voluntàries es van coordinar per completar el trasllat: la patrona es va ocupar de maniobrar l'embarcació, l'Eva va continuar atenent la pacient i la Marta, psicòloga i marinera, va ajudar a calmar el marit de la dona i a mantenir la situació sota control. «La situació no era senzilla», afirma l'Eva. La platja estava plena de gent i hi havia molta activitat al mar. Havien de moure una persona que acabava de patir una situació crítica en un espai estret i amb poc marge per equivocar-se, remarca. Finalment, van arribar a la platja i la dona va ser traslladada posteriorment en helicòpter. Temps després, les voluntàries van saber que havia sobreviscut. «Estem molt contentes perquè vam dur a terme aquest servei, que era molt complicat des del principi fins al final, amb els recursos que teníem i amb els coneixements de cadascuna de nosaltres», afirma l'Eva. A la base de Salvament Marítim de Creu Roja a l'Escala, la feina s'organitza entre les activacions immediates des de casa i les guàrdies presencials de cap de setmana. Els quadrants s'organitzen segons la disponibilitat de cadascú i, aquell dia, la casualitat va fer coincidir les tres voluntàries. Per a l'Eva, el fet que aquell dia fossin tres dones és una dada singular, però el que realment marca la diferència és la capacitat de treballar conjuntament i el que aporta cada membre de l'equip. «No crec que ens entenguem millor pel fet de ser dones. En el context on estem nosaltres, totes les persones són meravelloses i cadascú ve de mons completament diferents. Hi ha gent que ve del món de les emergències, bombers o sanitaris, però també persones d'altres àmbits. Cada guàrdia és un aprenentatge diferent, precisament perquè et trobes amb persones de diferents edats i amb experiències molt diverses. És molt enriquidor. I si, a més, pots ajudar algú, com en aquest cas, encara més». A la base de l'Escala hi ha més de vuitanta voluntaris, segons explica l'Eva, però les dones encara són minoria i actualment només tres o quatre hi participen de manera activa. Les tres voluntàries han arribat al salvament marítim des de camins professionals molt diferents. L'Eva Huerva, de 40 anys, prepara oposicions amb la voluntat d'orientar el seu futur professional cap a l'àmbit de les emergències. Fa gairebé un any que és voluntària de Salvament Marítim i exerceix com a marinera. La Marta

Lloret, de 43 anys, és psicòloga i marinera i està vinculada al projecte des de la creació de la base de l'Escala. Professionalment, acumula més de 18 anys d'experiència en consultoria de Recursos Humans. L'Agnès Callol, de 42 anys, és doctora en Biotecnologia i MBA i treballa en investigació biomèdica i gestió de projectes d'I+D en una empresa farmacèutica dedicada al desenvolupament de vacunes. A Creu Roja exerceix de patrona i marinera. Són tres perfils molt diferents que coincideixen en una activitat on la preparació, la responsabilitat i la capacitat de treballar en equip són essencials. Aquell dia cadascuna tenia una funció concreta, però totes depenien de les altres perquè l'operació pogués avançar. Per a l'Eva, formar part de Salvament Marítim també ha canviat la seva manera de mirar el mar. «Jo no li havia tingut mai tant de respecte al mar com fins ara», explica. «No m'havia adonat realment del perill fins que vaig començar a veure el dia a dia i la varietat de serveis. Et trobes amb ofegats, submarinistes que han tingut problemes o persones molt expertes que també poden trobar-se en una situació de risc. L'experiència no sempre et protegeix del perill. El mar és canviant i pot arribar a ser molt hostil». A la zona de l'Escala, afegeix, el vent és un dels elements que més condiciona les intervencions. Per això considera que «la preparació és fonamental». L'emergència del catamarà també li va permetre comprovar fins a quin punt una intervenció real és diferent d'un entrenament. La formació dona les eines per saber com actuar, però una situació real obliga a aplicar-les en un entorn amb poc espai, moviment i la pressió de saber que cada minut compta. Després de la intervenció, les voluntàries van valorar què havien fet bé i quins aspectes podien millorar. Un dels aprenentatges va ser la importància de mantenir una formació sanitària constant i continuar practicant, però també de reforçar la preparació per a la mobilització de persones en entorns marítims, on les condicions són molt diferents de les que es poden trobar a terra. Però l'Eva també posa el focus en la ciutadania. Quan van arribar al catamarà, recorda, hi havia entre 70 i 100 persones a bord. «No em puc creure que dintre d'aquelles persones no hi hagués ningú que tingués un mínim coneixement», explica. Per a l'Eva, disposar d'uns coneixements bàsics d'assistència sanitària pot ser determinant davant d'una emergència. «No és només a mar. És el dia a dia. Vas pel carrer i pots trobar una aturada, algú que es desmaia o que pateix un atac epilèptic. Saber quatre coses bàsiques pot marcar molt la diferència». La intervenció les ha animat a continuar formant-se i a tornar a coincidir en una guàrdia abans que acabi l'estiu. Aquesta vegada, però, ja no serà una coincidència del quadrant. Serà una decisió seva. La LS Barcelona tornarà a sortir de l'Escala i elles també esperen coincidir a bord, sabent que la confiança construïda abans de sortir al mar és una eina fonamental per actuar davant d'una emergència.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/alt-emporda/2026/08/13/tres-dones-rescat-vida-lescala-salvament-maritim-133328178.htm>
|